

DIALOG

studentesc brâncovenesc

JOI // 10 APRILIE 2014// ANUL XI // NR. 658 // www.univcb.ro // dsb@univcb.ro

Istoria și evoluția stiloului. De la pana de gâscă la penița de aur.

Pagina 2

Masa rotundă cu tema "Discriminarea la locul de muncă" la UCB Râmnicu Vâlcea

Discriminarea la locul de muncă – subiect de actualitate în rândul angajaților și al angajatorilor - a făcut obiectul unei mese rotunde derulate de Centrul de Consiliere și Informare în Carieră din cadrul Universității „Constantin Brâncoveanu” Pitești - Facultatea de Management - Marketing în Afaceri Economice Râmnicu-Vâlcea. Evenimentul, organizat de conf. univ. dr. Laura Panoiu, prodecan al Facultății de Management-Marketing în Afaceri Economice Râmnicu Vâlcea, lect. univ. dr. Maria Gheordunescu coordonatorul Centrului de Consiliere și Informare în Carieră, conf.univ.dr. Nicoleta Belu și lect. univ. dr. Alina Voiculeț, a presupus și participarea cadrelor didactice de la instituții de învățământ preuniversitar din județul Vâlcea: Narcisa Popa – profesor, consilier educativ Colegiul Forestier Vâlcea, Simona Gîrban – profesor, consilier școlar Liceul „Antim Ivireanu”, Maria Georgescu – coordonator Centrul Județean de Asistență Psihopedagogică Vâlcea, Teodora Daniela Cochintele – medic, Școala Postliceală Sanitară „Carol Davila”, Loredana Constantinescu – profesor biolog Școala Postliceală Sanitară „Carol Davila”.

De asemenea, evenimentul a presupus și participarea elevilor de la Liceul „Antim Ivireanu”, Colegiul Forestier Vâlcea, Școala Postliceală Sanitară „Carol Davila”, a studenților și masteranzilor din cadrul instituției noastre.

Agenda mesei rotunde a cuprins prezentarea unor comunicări care au avut ca subiect forme și efecte ale discriminării din

societatea noastră, precum și metode pentru combaterea acestui fenomen.

Scopul evenimentului a fost de a face cunoscut fenomenul, de a prezenta căile legale de reducere a nivelului discriminării și totodată de a identifica măsuri ce pot fi luate de către angajați pentru a se proteja.

Discriminarea la locul de muncă se referă la interzicerea anumitor persoane să aplice și să primească anumite locuri de muncă pe bază de rasă, vârstă, sex, religie, înălțime, greutate, naționalitate, handicap, orientare sexuală sau identitatea de gen. În relația cu sociologia, discriminările la angajare, de obicei, se referă la tipul de evenimente ce au loc în societate la momentul respectiv. De exemplu, în anii 1950-1960 părea ridicol să se angajeze un bărbat afro-american și absolut nemaiauzit de a se angaja o femeie afro-americană în multe slujbe din SUA. Cu toate acestea, astăzi în societatea noastră, este norma absolută de a angaja orice persoană calificată. În context organizațional, apar două forme particulare de discriminare: mobbing și bullying. Mobbing-ul este un fenomen la granița cu discriminarea și poate fi doar parțial considerat un tip de discriminare, deoarece se leagă exclusiv de locul de muncă. Acesta se referă la acțiuni de agresivitate psihologică realizate de un șef sau coleg pentru a determina victima să părăsească compania, în condițiile în care concedierea sa nu se poate realiza fără motive întemeiate. Aceste acțiuni pot afecta starea de sănătate a persoanei, supusă unei astfel de agresivități psihologice și chiar îi poate aduce prejudicii psihice și sociale. Pentru a putea vorbi de

mobbing, astfel de comportamente trebuie să se repete cu o frecvență regulată pe o perioadă de minim 6 luni. Dacă mobbing-ul este în general provocat de colegi, bullying-ul este specific superiorilor. Această acțiune derivă din dorința de a-și consolida propria poziție și are drept consecință pierderea eficacității victimei, în cazul în care aceasta cedează comportamentului abuziv. Spre deosebire de mobbing, care apare cu o anumită frecvență, bullying-ul poate avea o apariție singulară sau regulată, dar fără a urmări un anumit tipar.

S-au remarcat intervențiile elevilor legate de modul în care aceștia percep discriminarea: Popa Maria Anuța, Liceul „Antim Ivireanu”: „discriminarea nu este altceva decât încălcarea dreptului la egalitate, iar acest drept se încălcă de foarte multe ori în școli, cel puțin în ceea ce privește elevii cu handicap care sunt excluși din cercurile de prieteni, din activități”.

Olteanu Ionuț Sebastian, Liceul „Antim Ivireanu”, apreciază că: „elevii înjosiți, marginalizați, excluși din grup devin mai triști, mai demoralizați, mai retrași, li se dezvoltă un caracter antisocial”. Simion Andreea, Liceul „Antim Ivireanu”, consideră că „școala ar trebui să intervină pentru construirea unor reguli care să evite discriminarea”.

Evenimentul a fost primit cu entuziasm atât în rândul invitaților și al cadrelor didactice, cât și al studenților și elevilor, dorindu-se o continuare care să aibă ca temă „Necesitatea consilierii în mediul universitar”.

Lect. univ. dr. Maria Gheordunescu

Calitatea o revoluție continuă - Garanția calității.

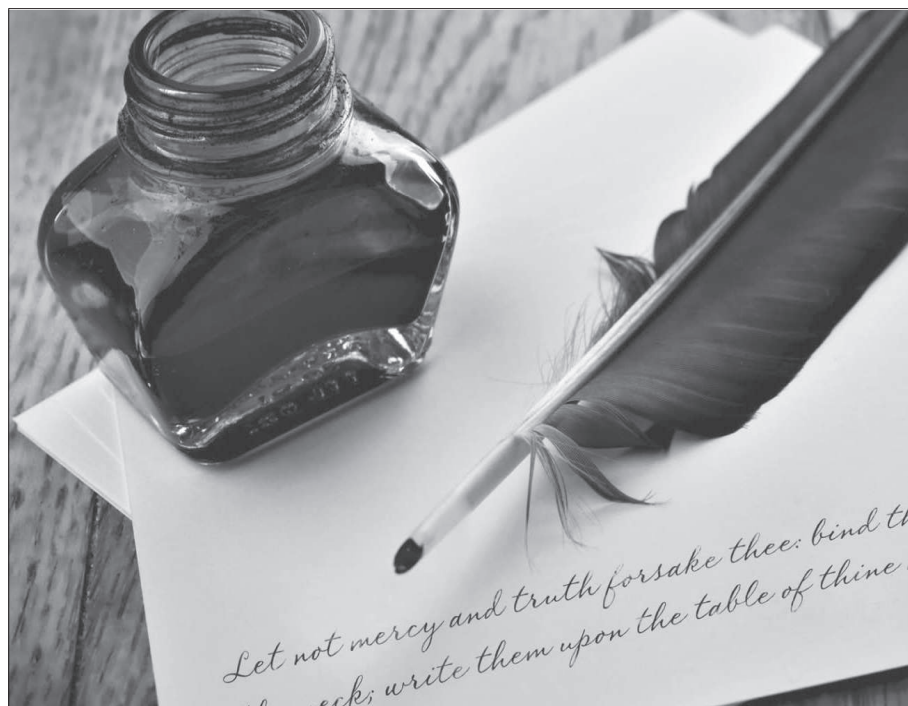
Pagina 3

**Pre-admitere 2014
Prinde un loc fără taxă la
Universitatea Constantin
Brâncoveanu**

Pagina 4

Descoperirea stiloului

Istoria stiloului începe acum 1300 de ani și arată perseverența omului în a face scrisul un lucru simplu și accesibil. Pasionații de stilouri spun că instrumentul favorizează un scris mai frumos și mai lizibil decât pixul sau creionul, întrucât nu solicită presiune. Cerneala ajunge pe hârtie prin gravitație și printr-un sistem de vase capilare. Însă pionierilor stiloului nu le-a fost ușor să descopere asta.

Încă din anul 700 după Hristos oamenii alegeau o pană din coada vreunei păsări, o curățau, îi ciopleau vârful și o toceau pentru a scrie. Vârful se tocea însă foarte repede și pana trebuia înlocuită într-o săptămână. Sub masa de scris exista o sobă pentru a grăbi uscarea cernelei. Marele dezavantaj al penei era însă faptul că scrisul era mereu întrerupt de înmuierea vârfului în călimară, iar cantitatea de cerneală era ori prea multă, ori prea puțină, neputând fi controlată.

Egiptenii antici au început să scrie pe papirus cu niște stilouri făcute din trestie. Ulterior, penele de gâscă au fost cel mai utilizat instrument de scris, până la începutul secolului XIX. Penelor groase de gâscă li se înmuia coada în cerneală după care puteau imprima cerneala pe orice suprafață plană pentru un

timp, după care trebuiau reîmbibate.

Primul pas înspre crearea stiloului a fost înlocuirea penelor cu un vârf de metal introdus într-un toc. Penița era, în același mod, scufundată în călimară, iar problema cantității de cerneală rămăsese neschimbată. În timpul celui de-al XIX-lea secol, tocurile de scris au înlocuit penele de scris. Se pare că tocurile de scris au o origine foarte veche. Un toc de scris din bronz a fost găsit în ruinele de la Pompei. Din 1850, calitatea penițelor din oțel s-a îmbunătățit. Astfel stilourile cu penițe din metal au intrat în folosință generală, chiar dacă acestea trebuiau, la rândul lor, să fie scufundate în cerneală pentru a putea scrie.

Abia de la începutul secolului al XIX-lea, o serie de invenții au condus către transformarea stiloului într-un instrument portabil și ușor de folosit.

În istoria inventicii universale, românul Petrache Poenaru este cunoscut și în calitate de creator al primului toc cu pompiță, denumit în acel timp „stilograf”. La numai 28 de ani, Petrache Poenaru brevetează primul toc cu rezervor din lume, mai întâi la Viena, apoi la Paris în 1827 (pe când era student), cu titlul „Condeii portăreț fără sfârșit, alimentându-se însuși cu cerneală” și devine astfel deținătorul primului brevet de invenție obținut de un român. Brevetul dat lui Petrache Poenaru (brevet Nr. 3208, Paris, 25 mai 1927) se păstrează la Muzeul Național Cotroceni. Invenția lui Petrache Poenaru a revoluționat domeniul instrumentelor de scris, contribuind astfel la crearea unui obiect utilizat și astăzi de miliarde de oameni. Tocul cu rezervor de cerneală „Poenaru”, precursorul stiloului modern, elimină zgârieturile de pe hârtie și scurgerile nedorite de cerneală și propunea soluții pentru îmbunătățirea părților componente, astfel încât să asigure un flux

constant al cernelii și posibilitatea înlocuirii unor piese. Mai târziu, Lewis Edson Waterman a preluat ideea românului transformându-l într-un stilou ce se poate umple prin intermediul peniței, producând un flux mai sigur de cerneală. Waterman a inventat în 1870 un mecanism prin care apăsarea repetată asupra peniței regla fluxul de cerneală. De acum și până la începutul secolului următor, principala problemă a stiloului a fost alimentarea cu cerneală.

Un rezervor de cauciuc pliabil a fost plasat în interiorul stiloului, iar alimentarea se făcea prin apăsarea unui buton sau a unei roțițe sau prin alte metode mai mult sau mai puțin sigure. Stiloul în sine era făcut din ebonită și, mai apoi, din celuloid.

Perioada interbelică este considerată apogeul în evoluția stiloului. Parker a înlocuit rezervorul de plastic cu o pompă capabilă să rețină mai multă cerneală, iar în 1936 divizia franceză a companiei Waterman a scos pe piață primul stilou cu rezerve de cerneală înlocuibile. În 1941 a apărut Parker 51, celebrul model în formă de trabuc, care a adus multe premii pentru design. După numeroși ani de cercetare intensivă, Parker a lansat primul stilou cu auto-umplere, Parker 61, al cărui rezervor avea suficientă cerneală pentru șase ore de scris continuu.

În 1965 a lansat Parker 75, o ediție specială de lux, cu o penița de aur 14K, dedicată împlinirii a trei sferturi de veac de la înființarea companiei.

În ultimele decenii ale secolului XX, odată cu creșterea popularității obiectelor de scris ieftine și a pixului, stilourile au fost folosite doar ca o opțiune mai puțin populară. Astăzi însă câștigă tot mai multă atenție, devenind o formă de reprezentare a stilului personal, un accesoriu modern, un obiect de colecție sau chiar un simbol al statutului.

Sursa: www.istoriesicultura.ro;
www.cercetaribibliografice.blogspot.ro
Sursa imagine: www.tinypic.com

Dicționarul săptămânii

1.ECHINÓCTIU, echinocții, s. n. Fiecare dintre cele două momente ale anului (în jurul lui 21 martie și 23 septembrie), când ziua este egală cu noaptea. [Var.: echinóx, echinoxuri s. n.]

– Din lat. aequinoctium, fr. Équinoxe

2.ECHIVÓC, -Ă, echivoci, -ce, adj., s. n. 1. Adj. Care se poate interpreta în mai multe feluri, cu două înțelesuri; neclar, confuz, ambiguu. ♦ Suspect, îndoielnic. ♦ (Substantivat, n.) Expresie, atitudine, situație ambiguă. 2. S. n. Măsură a efectului perturbațiilor asupra comunicațiilor prin canale, exprimând cantitatea de informație care rămâne netransmisă din cauza perturbațiilor.

– Din fr. équivoque, lat. aequivocus.

3.ECUMENÍSM (< fr.) s. n. Mișcare de refacere a unității universale a Bisericilor creștine, cu respectarea autonomiei lor, pe calea acordurilor și a dialogului teologic. Începuturile ecumenismului sunt legate de încercările protestanților din sec. 16 de a intra în relații cu Bisericile istorice tradiționale.

La originea ecumenismului contemporan se află Conferința Mondială a Misiunilor, reunind mai multe biserici protestante (Edinburgh, 1910). Această mișcare este coordonată de Consiliul

Ecumenic al Bisericilor (World Council of Churches).

4.EDINBURGH, oraș în NE Marii Britanii (Scoția), port la estuarul Firth of Forth; 630 mii loc. (1990, cu suburbiile). Nod de comunicații. Important centru financiar și cultural. Șantier naval. Siderurgie; ind. textilă, chimică, a sticlei, de prelucr. a lemnului, a celulozei și hârtiei și alim. Universitate (1583), institute de cercetări, muzee, biblioteci. Castelul ducilor de E. (sec. 11). Catedrala gotică Saint Giles (sec. 12, reconstruită între 1387 și 1500), mănăstirea și palatul Holyrood (sec. 13, reședință regală). Galeria națională a Scoției (pictură modernă), Muzeul Național al Scoției. Grădină botanică regală. Festivaluri de film, teatru și muzică. Reședință regală în sec. 11. Capitală a Scoției și sediu al Parlamentului din 1437. Începând din 1707, după unirea Scoției cu Anglia, și-a pierdut importanța politică.

5.EDITORIAL, -Ă, editoriali, -e, adj., s. n. 1. Adj. Care aparține editurii sau editării, privitor la edituri sau la editare. 2. S. n. adj. (Articol de ziar, de revistă etc.) care exprimă părerea conducerii unei publicații față de o problemă actuală importantă; articol de fond. [Pr.: -ri-al] – Din fr. editorial.

6.EFEMÉR, -Ă, efemeri, -e, adj., s. f. 1. Adj. De

scurtă durată; trecător, vremelnic. 2. S. f. (La pl.) Ordin de insecte cu corpul subțire și moale, terminat cu trei filamente lungi, cu două perechi de aripi transparente, care trăiesc ca adulte câteva zile sau ore, iar ca larve (acvatic) 2-3 ani; efemeride (Ephemera); (și la sg.) insectă din acest ordin. – Din fr. éphémère.

7.ELEVĂȚIE s. f. 1. înălțime morală, rafinament, distincție. 2. reprezentare grafică, la scară, a fețelor verticale exterioare ale unei construcții, ale unei mașini etc. 3. parte a unui element masiv de pod aflat deasupra terenului. (< fr. élévation, lat. elevatio)

8.ELIDÁ, elidez, vb. I. Tranz. A înlătura, în scris sau în vorbire, vocala finală a unui cuvânt înaintea vocalei inițiale a cuvântului următor. – Din fr. élider, lat. elidere.

9.ELOGIÁ, elogiez, vb. I. Tranz. A aduce elogii, a lăuda (în cuvinte entuziaste), a preamări. [Pr.: -gi-a] – Din fr. élogier.

10.ELUDÁ, eludez, vb. I. Tranz. A ocoli, a evita, a ignora intenționat. – Din fr. éluder, lat. eludere.

Lect. univ. dr. Ramona-Gabriela Eana
Sursa: www.dexonline.ro

Calitatea - o revoluție continuă

Inceputul mileniului aduce cu sine transformări importante din cauza problemelor cărora omenirea trebuie să le găsească soluții pentru depășirea stagnării economice, stoparea concurenței acerbe și a deteriorării mediului ambiant, în vederea protecției consumatorilor. În aceste condiții se produc importante mutații atât în consumul populației mondiale, cât și al celei europene, iar România nu poate face excepție de la regulă.

Există o prăpastie între potențialul omului și realizările sale, iar cauzele sunt multiple și cunoscute: evoluție, rezistența la schimbare, nu există motivare, obstacolele în calea dialogului etc. Dat fiind faptul că omul nu se poate rupe de mediul natural, de o importanță vitală pentru el, orice intervenție asupra mediului proximal are efecte directe asupra calității vieții și asupra gradului de satisfacere a nevoilor naturale vitale. Ținând cont și de faptul că acțiunea de schimbare a omului asupra mediului are drept suport produsele sale, noua viziune sistemică asupra calității produselor devine tot mai necesară în prezent, dar și în viitor.

Calitatea produselor i-a preocupat dintotdeauna pe înaintașii noștri, dar abordarea ei în timp a fost diferită, datorită impactului produsului asupra sistemului de relații om - natură - societate, impact avut în vedere în diferitele etape ale dezvoltării umane, datorită raportului cerere-ofertă, el însuși variabil în timp, sau al unor acțiuni concertate, legate de raportul cerere-ofertă. Abordarea calității produselor în general, și a produselor alimentare în special, se face astăzi pe întreaga traiectorie, începând cu etapa de concepție, proiectare, de elaborare a modelului ideal și tehnologizare până la impactul acestora asupra mediului, în care omul este elementul central. Comparativ cu alte produse, calitatea și siguranța produselor alimentare au un cuprins mult mai larg și efecte mult mai profunde, având implicații majore în starea sănătății celor care le consumă, dar și a generațiilor viitoare. Creșterea

realismului în elaborarea produselor alimentare, prin metode și procedee de minimizare a abaterii față de util trebuie să ducă la un impact cu efecte pozitive. Dezvoltarea exponențială a metodelor de procesare a alimentelor determinată de informatizarea și automatizarea tehnologiilor de prelucrare, modernizarea echipamentelor și diversificarea gamei sortimentale au făcut ca lanțul alimentar să devină tot mai complex, cu probleme tot mai diverse, iar măsurile de control menite să asigure un standard acceptabil de siguranță să fie riguroase.

Creșterea credibilității față de produs pe întreaga traiectorie, care nu vine de la sine ci se dezvoltă treptat, este, în prezent, unul dintre obiectivele producătorilor și comercianților de mărfuri alimentare.

Consumatorii, din ce în ce mai informați datorită lărgirii cunoștințelor și abilităților, așteaptă de la produs utilitate maximă, ceea ce îi face pe proiectanți, producători și comercianți să plaseze studiul factorilor determinanți și de influență a calității pe primul loc în satisfacerea cerințelor.

Informația despre marfa alimentară este în mileniul actual zona în care principiile deontologice ale comerțului sunt acceptate și aplicate cu multă elasticitate de către firmele producătoare.

Acestea trebuie să ofere informații profesionale, credibile și verificabile.

Garanția calității, de la răspunderile cele mai puțin angajante până la cele riscante pentru operatorii economici, care vizează atât latura tehnică cât și latura estetică-afectivă, are puternice implicații pe piață. Credibilitatea, forța de convingere și stabilitatea firmelor pe piață sunt maximizate prin valabilitatea pe care acestea o dau produselor alimentare prin mesajul informațional pus la dispoziția consumatorului prin etichetă. Igiena, inocuitatea și securitatea în consum sunt indicatori majori ai mărfurilor alimentare, derivând din standardele obligatorii la nivel mondial,

național până la nivelul standardelor de firmă. Această zonă de confruntare a mărfii cu piața este cea mai sensibilă și, deseori, controversată. Stabilitatea produsului alimentar pe întreaga perioadă a circulației tehnice este acea zonă a confruntării pe care nu o poate evita nici un agent economic, fie el producător sau comerciant. Viața fizică a produselor alimentare este limitată în timp, chiar dacă, prin procedee moderne, degradarea poate fi încetinită, deoarece stabilitatea lor este determinată de substanțele din compoziție cu grade diferite de lăbilitate, atât sub incidența interacției cu alte substanțe componente, cât și sub incidența unor factori de mediu. De aici, termenul limită de consum - termenul de valabilitate - operațional într-un anumit regim de păstrare cunoscut și monitorizat cu profesionalism, trebuie bine determinat pentru a limita riscurile consumatorilor, ale producătorilor dar și ale comercianților.

De aceea, testarea privind calitatea produselor alimentare, comportarea lor pe traseul economic până la realizarea finală, stabilirea consumabilității - și, în cadrul acesteia, a termenului de valabilitate - necesită studii permanente prin aplicarea unui sistem de evidență adecvat, care să constituie baza științifică informativă a produselor care vor să fie competitive pe piață.

În mileniul III, conceptul de calitate a produselor alimentare, care a reprezentat și reprezintă o forță motrice în domeniul producției, se redefinește în plan teoretic ținându-se cont că alimentul se realizează ca marfă nu numai pe piața economică, dar și în corelație cu cerințele biologice ale consumatorilor reflectate în piața metabolică.

Din acest punct de vedere au crescut exigențele atât de ordin tehnic, economic sau senzorial, dar și cele ridicate de metabolizarea fără risc a substanțelor componente.

(continuarea în numărul viitor)

Conf. univ. dr. Eugenia Antonescu
Sursa imagine: www.tonusport.blogspot.com

ATENȚIE

Universitatea Constantin Brâncoveanu organizează sesiune de pre-admitere 2014.

Obține din timp titlatura de student și beneficiază de un loc fără taxă.

Primești carnetul de student o dată cu promovarea examenului de bacalaureat.

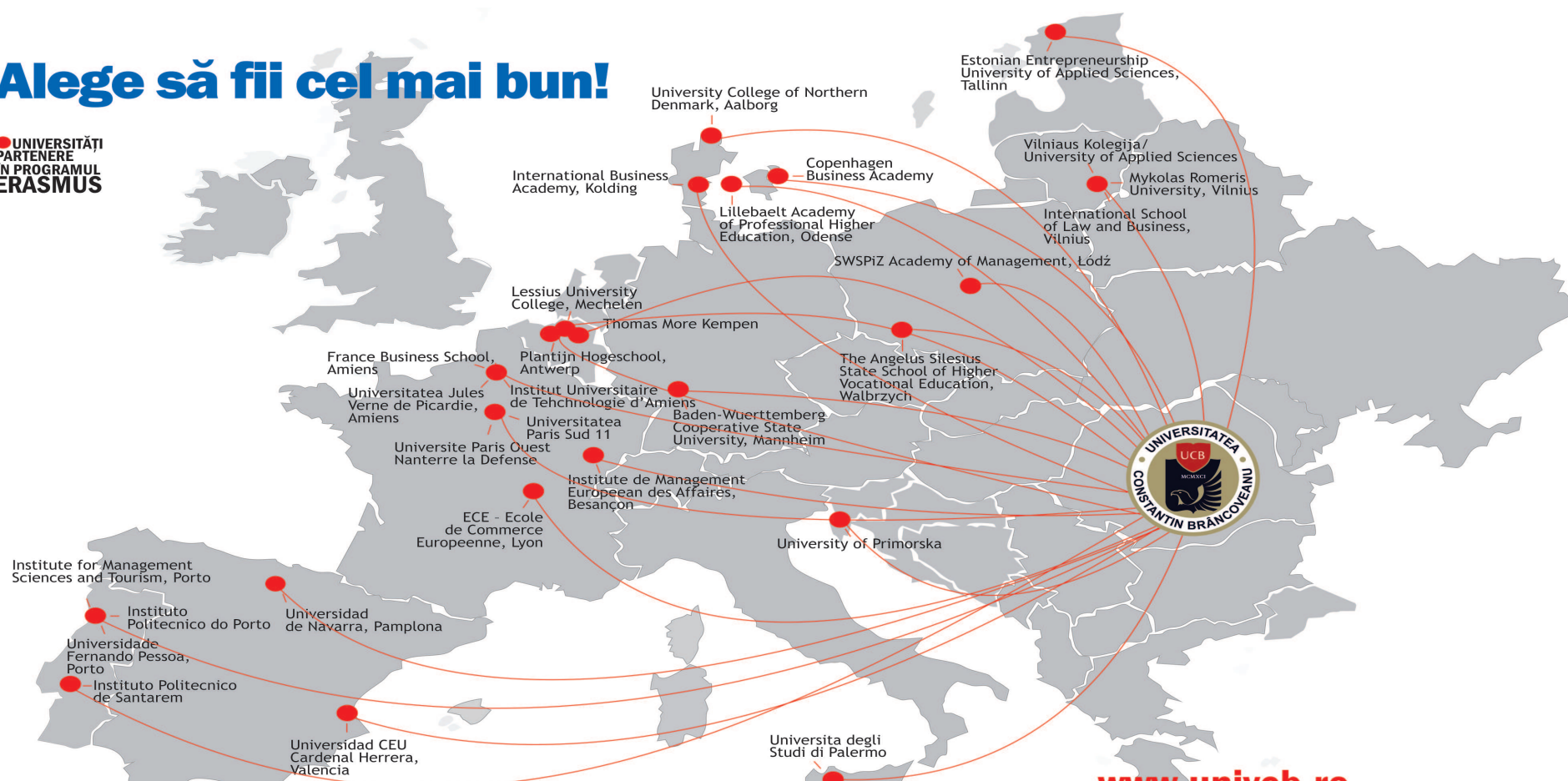
FII CU UN PAS ÎNAINTEA CELORLALȚI!

Detalii la secretariatul universității

Burse ERASMUS pentru studenții UCB

Alege să fii cel mai bun!

UNIVERSITĂȚI PARTENERE ÎN PROGRAMUL ERASMUS

UNIVERSITATEA CONSTANTIN BRÂNCOVEANU www.univcb.ro